

L. M. Montgomery

Pat úrnő

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ

Lucy Maud Montgomery

Pat úrnő

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2016

Mr. és Mrs. Ernest Webbnak és családjuknak

Az első év

1.

Az Ezüst Erdő farmon több száz fa nőtt, kicsi és nagy, és mind-egyik Pat személyes jó barátja volt. Kivágásuk – még az erdő legeldugottabb sarkában álló göcsörtös, vén lucé is – szörnyű kínzenvedést okozott neki. Képtelenség volt meggyőzni arról, hogy a fakivágás nem gyilkosság... jogos gyilkosság, hiszen tűzi- és épületfának is kellett, de azért mégiscsak gyilkosság.

És a ház mögötti fehérnyírfa-ligetben egyetlen fát sem volt szabad kivágni. Az aztán valóban szentségtörés lett volna! Időnként az augusztusi viharokban kidőlt egy-egy, és Pat addig gyászolta, amíg a fát a múltó idő be nem lepte gyönyörű zöld mohával, és mellette sűrűn nem kezdtek nőni a páfrányok.

Ezüst Erdőben mindenki szerette a nyírfaligetet, bár egyiküknek sem állt olyan közel a szívéhez, mint Patnek. Ő úgy érezte, a liget *él*. Nemcsak ismerte a nyírfákat, de azok is ismerték őt, ahogy az árnyékokkal átszótt, páfrányoktól édes, eldugott helyek is. Az ágak között játszó szél mindig örömmel üdvözölte. Emlékezete első eszmélésétől itt játszott, itt bolyongott, itt ábrándozott. Nem tudott olyan időszakot felidézni, amikor ne ejtette volna rabul a képzeletét, ne uralta volna az életét. Gyerekkorában Judy Plum meséinek koboldjai és zöld

tünderei népesítették be, és most, hogy azok a drága és nagy-szerű hiedelmek halvány, hívogató látomásként eltávolodtak tőle, régi varázsuk még bejárta az Ezüst Erdőt. Pat számára sosem válhatott fehér törzsű fák és páfrányos mélyedések hétköznapi ligetévé, aminek mások látták. Igaz viszont, hogy Pat is – ahogy a családja mindig vallotta – kicsit más volt, mint a többi ember. Más volt nagy szemű kisgyerekként, a tízes éveielején vézna, barna bőrű kis kópéként... és megint csak más most, amikor húszévesen, Judy Plum szerint, udvarlók kellett volna, hogy körülvegyék.

Pat múltjában persze *akadt* egy-két fiú, de Judy csupán szárnypróbálgatásoknak tekintette őket. Pat azonban Judy ravasz célzásai ellenére sem ácsingózott az udvarlók után. Amit akart, vagy legalábbis úgy tűnt, hogy akarja: Ezüst Erdőt „irányítani”, betegeskedő anyjáról gondoskodni, és árgus szemmel felügyelni arra, hogy minél kevesebb változás történjen a farmon. Ha egy tündér teljesítette volna a kívánságát, azt kérte volna, hogy egy varázspálca suhintásával legalább száz évig ne változzon semmi.

Szenvedélyesen szerette az otthonát. Hűsége rendíthetetlen volt, hű volt annak erényeihez és hibáihoz, bár azt sosem ismerte volna el, hogy hibái lehetnének. A legapróbb dolgokban is végtelen örömét lelte. Ha elment valahova látogatóba, addig gyötörte a honvágy, amíg haza nem tért.

– Ezüst Erdő nem egyszerűen csak a háza... hanem a vallása – ugratta egyszer Brian bácsi.

A szobák mind különleges jelentőséggel bírtak, létfontosságú üzenetet hordoztak. A ház külseje arra vallott, hogy hosszú éveken át szerető gondoskodással vették körül. Ebben a házban mintha soha senki nem sietett volna, senki sem ment el úgy innen, hogy ne érezte volna valamiért jobban magát, s mindig nevetés hallatszott benne. Ezüst Erdőben olyan sok volt a

nevetés, hogy a falak szinte magukba szívták. Ebben a házban a látogató rögtön kedves vendégnek érezte magát, amint átlépte a küszöböt. A ház befogadta, megpihenhetett benne. A székek olyan kényelmesek voltak, mintha hangosan követelnék, hogy foglaljanak helyet rajtuk. És nyüzsögtek itt a gyönyörű macskák: kövér, pihe-puha bundájú jószágok, akik az ablakpárkányokon sütkéreztek, vagy egymáshoz bújó, selymes kiscicák, akik a gyümölcsös mögötti régi családi temető napmeleg homokkő lapjain szunyókáltak. A sziget minden zegéből-zugából emberek jöttek ide, hogy Ezüst Erdőből vigyenek maguknak macskát. Pat gyűlölte, hogy oda kell adnia őket, de kénytelen volt tenni valamit, mivel a macskaszaporulat sosem csökken.

– Tom Baker ma itt járt egy cicusér’ – mesélte Judy. – „Milyen fajta?”, kérdezte ünnepélyesen. Azoknak a Bakereknek sosem vót sok eszük. „Hohó”, feleltem, „ez semmilyen fajta. A mi macskáink közönséges vagy mezei macskák, de szép ott-hont biztosítunk nekik, és beszélgetünk velük. Időnkint minden magára valamit is adó macska szereti, ha szólnak hozzá”, mondtam. „No, meg azt is szeretik, ha az ember néha megdicséri őket. Így oszt macskamód meg minden más tekintetben is mind kiteszik nekünk a lelküket. Én már azt is elfelejtettem, hogy néz ki egy patkány”, tettem hozzá. Nehezen tuttam megválni attól a macskától. Egy percig sem kétlem, hogy jól bánnak majd vele, de sosem fogják egész nap elszórakoztatni.

– Nekünk különben a macskáink a gazdáink – jegyezte meg lustán Cuki. – Edith néni szerint képtelenül elkényeztetjük őket. Szerinte sok szegény kereszténynek nincs olyan élete, mint a macskáinknak, és borzasztónak találja, hogy hagyjuk, hogy az ágyunk végében aludjanak.

– Hohó, odanézzetek, hogy felbosszantottátok Kandúr uraságot! Milyen dühösen vonul el! – jegyezte meg szemrehányóan

Judy. – A macskák mindig tuggyák, mit beszélünk róluk. És Kandúr uraság igencsak érzékeny.

Cuki lustán figyelte Kandúr uraságot, aki olyan öreg volt, hogy Sid szerint elfelejtett meghalni: a macska felháborodottan vonult el az ösvény páfrányai között. Cuki, Pat és Judy az Ezüst Erdőben töltötték a késő nyári délutánt. Rászoktak, hogy itt végezzék el az apróbb munkákat, ahol a lombos csendből olykor madárdal gyöngyözött, vagy mókus cserregett, és az erdei szél mormolva szőtt varázslatot. Pat idejárt levelet írni, Cuki itt tanult. Anya is gyakran kihozta a kötését, varrását. Gyönyörű hely volt, jó volt itt dolgozni, bár Cuki ritkán dolgozott, amíg itt volt. A munkát többnyire Patre és Judyra hagyta. Judy most egy mohos fatörzsön ült, és eltevéshez cseresznyét magozott, Pat pedig új, almazöld függönyt varrt az ebédlő ablakaira. Cuki, aki úgy látta, hogy a fa nem bír el egynél több hölgyet, hanyatt feküdt a fűben, kezét a feje alá tette, és felnézett a lombok feletti opálos fényű égre.

– Merészke nem hagyott itt minket – jegyezte meg. – Ő bezeg nem annyira érzékeny.

– Hohó, annak a macskának nem lehet az érzéseibe gázolni, mer’ nincsenek is neki! – vetett szemrehányó tekintetet Judy a Pat mellett üldögélő nagy, szürke macskára, aki középen fekete vonallal elválasztott, halványzöld szemmel hunyorgott az aranybarna hátú, jól táplált kutyára, aki boldogan rágott egy elég kellemetlen szagú csontot a fatörzs mögött. Időnként abahagyta a rágást, és imádattal, vágyódva pillantott fel Patre. Pat ilyenkor megsimogatta a fejét, és meghúzkodta hegyes fülét, amitől Merészke még kimértebben nézett. Merészke betolakodónak tartotta „McGinty kutyát”, ahogy Judy nevezte. Hilary Gordon majdnem két éve hagyta Patnél a kutyáját, amikor főiskolára ment Torontóba. McGinty szíve eleinte majdnem megszakadt, de tudta, hogy Pat szereti, így lassan jobb

kedvre derült, és Merészkével kapcsolatban arra az álláspontra helyezkedett, hogy amilyen az adjonisten, olyan a fogadjistén. Kettejük között állóháború alakult ki, mert Merészke sosem felejtette el, Pat mit tett vele, amikor megkarmolta McGinty orrát. McGinty mindig szívesen barátkozott volna vele, de Merészke erről hallani sem akart.

– Hohó, annyi a kimagozni való cseresznye vacsora előttré, hogy azt kívánom, bárcsak olyan kísértetünk lenne, mint a McDermott-kastélyban volt a régi, szép időkbén – szólalt meg Judy, és teátrálishan felsóhajtott. – Az vót csak a kísértet... igencsak értette a dógát, és szorgalmas is vót. Elvégzett az mindent a ház körül, az ember nem is hitte vóna, mit meg nem tesz: megkavarta a kását, megpucóta a krumplit, fényesre sűröta a rézedényeket, semmi munkát nem tekintett alávalónak, hogy elvégezze. Szomorú vót a nap, amikó' az öreg uraság pízta hagyott a konyhai tálalón, mondván, a munkás megérdemli a bérit. Nem gyűtt a kísértet többé; az uraság belegázolt az érzéseibe. Hohó, így oszt McDermottnak még egy szobalányt kellett felvennie. Az ember sosem tudhattya, hányadán áll ezekkel a teremtményekkel. Hát a kísérteteknek ez a hátrányuk. Némellik attó' húzná fel az orrát, ha nem köszönnék meg neki a munkáját. De egy ilyen kísértet bizony jól gyünne olykor Ezüst Erdőben, nem, Cuki drágám?

Judy szerencsére nem látta, ahogy Pat és Cuki a háta mögött özszemosolyognak. Már osztotak a kisgyermekkorú hiszékenységük helyén támadt derűs élvezetben, amit Judy története okoztak. Volt idő, amikor mindketten feltétel nélkül hittek volna a szorgos McDermott-kísértetben.

– Ha ezzel a képtelen mesével finoman azt akarod az értsemre adni, Judy, hogy lássak munkához, és segítsek neked a cseresznyét magozni, akkor elengedem a fülem mellett a célzást – mosolyodott el Cuki. – Utálok varrni és befőzni. Pat

házas típus, én viszont nem. Amikor itt vagyok, szeretek a fűben gubbasztani, és hallgatni a beszélgetéseket. Ráadásul a kék ruhám van rajtam, és a cseresznye leve foltot hagy. Egyéb-ként is fáj a hasam... de komolyan... néha-néha...

– Ha kis zöld almákkal tömöd magad, akkó’ muszáj is elviselned a hasfájást – oktatta Judy, könyörtelenül rávilágítva az ok-okozati összefüggésre. – Bár amikó’ még kislyány vótam, nem vallott jó modorra a belsődet emlegetni, Cuki!

– Állandóan Cukinak hívsz – duzzogott Cuki. – Kértelek, hogy hagyjátok abba, de egyikőtök sem hallgat rám. Ha nem itthon vagyok, Rae a nevem... tetszik ez a név, de itt, Ezüst Erdőben mindenki csak „Cukiz”. Ez olyan... kisbabás... pedig már tizenhárom vagyok!

– Igazad van, Cuki kedves – hagyta helyben Judy. – De én már öreg vagyok ahhó’, hogy új neveket tanújjak. Nekem te már csak Cuki maracc. Főleg az után a hajcihő után, amivel a neved kiválasztása járt! Ugye, nem bánod, ha nyíltan beszélek, Pat? Hogy felzaklatott, amikó’ a petrezselyemágyásban kerestem Cuki születésének az éjszakáján az új kisbabát! Hohó, az vót aztán a rémes éccaka Ezüst Erdőben! Nem hittük vóna, hogy anyád túléli, Patsy drágám. Ha belegondolok, hogy már tizenhárom éve vót!

– Emlékszem, milyen hatalmas, vörös holdtányér kúszott fel a Kódhegy fölé! – idézte fel ábrándosan Pat. – Jaj, Judy, tudtad, hogy a múlt héten a villám belecsapott a Kódhegyen magasodó középső jegenyenyárfába? El is pusztította. Ki kellett vágni. Nem is tudom, hogy élem túl. Úgy szerettem mindig azt a három fát. Azóta ott állnak, amióta az eszemet tudom. Ne csináld ezt, McGinty! Tudom, hogy kísértésbe visz, ha így lelóg a farka... Úgy ni, Merészke, kanyarítsd szépen magad alá! És ha már itt tartunk, Merészke... kérlek, soha, de soha többé

ne hozd kora reggel az egereket az ágyam mellé. Anélkül is elhiszem, hogy te fogtad őket!

– Hogy nyávog, amikor felcipeli őket! – szörnyülködött Judy.
– Megszakad a szíve, ha nem mutathatja meg őket valakinek!

– Mintha egy perce azt mondtad volna, hogy nincsenek érzései – kuncogott Cuki.

Judy szándékosan semmibe vette a megjegyzést, és Pathez fordult:

– Együnk holnap cseresznyés pudingot, Patsy?

– Szerintem igen. Ó, istenem, emlékeztek, mennyire szerettem Joe a cseresznyés pudingot?

– Hohó, bizony nincs sok, amit Joe-val kapcsolatban elfelejtetek, Patsy drágám. Sanghajból küldte az utolsó levelit? Kizártnak tartom, hogy azok a sárga kínaiak tuggyák, hogy kell cseresznyés pudingot készíteni! Vagy akár szilvását. Ha Joe hazajön, karácsonyra sütünk egyet.

– Nem tudom, számíthatunk-e erre – sóhajtott fel Pat. – Még sosem jött haza karácsonyra, amióta elment. Mindig csak tervezte, de valami mindig közbejött.

– Trix Binnie szerint Joe kitetováltatta az orrát, és ezért nem mer hazajönni – közölte Cuki. – Azt állítja, hogy Dave Binnie kapitány tavaly látta Joe-t Buenos Airesben, és nem ismerte meg, olyan borzalmasan nézett ki. Mit gondoltok, van benne igazság?

– Nem, ha egy Binnie mongya – jelentette ki Judy megvetően. – Egyet se izgasd magad, Cuki!

– Ó, dehogy izgatom! Inkább reménykedtem benne. Olyan érdekes lenne! Ha valóban ki van tetoválva, és hazajön, rábeszélem, hogy engem is tetováljon ki.

Erre nem lehetett mit mondani. Judy ismét Pathez fordult:

– Nem azt mondta, hogy karácsonyra már megteszik kapitánynak? Hohó, hogy felkapaszkodott a számléltrán az a fiú!

Egy évvel hamarabb lesz kapitány, mint Horace bácsikád. Jól emlékszem, amikó' azon a nyáron Horace hazagyütt, és egy majmot hozott magával.

– Egy majmot?

– Ahogy mondom! Az a vadállat birtokba vette a házat. Aprócska nagyanyátoknak majdnem elment tőle az esze. És szegény, öreg Jim Appleby... soha senki nem látta józanul... legjobb esetben is csak kevésbé vót részeg, mint egyébként... szóval szegény legyütt Ezüst Erdőbe disznót venni, és Horace bácsikátok majma víg kedélyűen ugrabugrált végig a disznóól kerítésén. Nagypád azt mesélte, hogy az öreg Jim elsápadt, fehér lett az arca, mint a hó, kivéve az orrát, és aszonta: „Megkaptam! A mama mindig mondogatta, hogy egy nap elér, és igaza is lett. Többé nem iszom egy kortyot sem!” Két hónapig meg is tartotta az ígéretit, de olyan ingerűt és veszekedős vót, hogy a családja őszintén örűt, amikó' megfeledkezett a majomról. Mrs. Jim aszonta, nem bánná, ha Horace Gardiner féken tartaná az állatseregletét. Ha Jim elgyün, igazi nagy találkozásban lesz részünk, Patsy.

– Bizony. Winnie és Frank is átjönnek, és az egész család megint együtt lesz. Nemsokára neki kell fognunk a megtervezésének. Úgy szeretek tervezgetni!

– Edith néni azt mondja, semmi értelme a tervezetésnek, mert valami mindig közbejön, ami felrúgja a terveinket – jegyezte meg Cuki rosszkedvűen.

– Sose higgy az ilyesmiben, kincsem! Mellesleg mér' vóna baj, ha felrúgnák? Ott vót a tervezetéssel járó öröm! Ne hagyd, hogy Edith nénikéd egy... egy... hogy is híjja Siddy az ilyet?

– Pesszimizistának.

– Hohó, ezt mintha rá tanáták vóna ki! Szóval ne hagyd, hogy Edith néni ilyenné tegyen. Még ha Joe, az a drága, nem is

gyün haza, akkó' is itt lesz Winnie meg Frank, Hazel nénikéd kis bandája, és a pulykák, amiket vacsorára majd megsütünk, e pillanatban is a tempломcsúr mögötti kerítésen gubbasztanak, és teljes erővel híznak. Pat pedig félreteszi a magazinokból az összes recepicét meg étellapot. Hohó, úgy vélem, óriási készülődés lesz, és a mi pompás Edithünk sóhajtozással meg siránkozással rontja majd el. Az a nőszemély igencsak pikkel az életre. Emlékszel, amikó' holdfénynél táncotál, Patsy, és Edith úrasszony fülön csípett?¹

– Meztelenül táncolt? És nekem még azt sem engedted meg, hogy itthon sortot viseljek! – kesergett Cuki.

– És összetörték a szívemet, amikor elküldtek Coventrybe – folytatta Pat, mintha Cuki meg sem szólalt volna. – Sejtelmük sem volt, milyen kegyetlenül viselkedtek. És amikor aznap éjjel hazajöttél, Judy, és megéreztem a sülő sonkád illatát!

– Úgy ám, a régi, szép időkben sok finom falatot elfogyasztottunk mi ketten, Patsy! És remélem, még ugyanannyi vár ránk, mint ahányat magunk mögött tudhatunk. Megkérhetem-e, Miss Cuki... akit mostantól Rachelnek kéne szólítanom... hogy ha már nem magozza a cseresznyét, nem érezné-e métóságán alulinak, hogy fekete áfonyás muffint süssön? Patsy szeretné befejezni az aszúrozást, Siddy meg nagyon szereti a muffint.

– Sütök, persze – egyezett bele Cuki. – Szeretem az áfonyás süteményeket. És a jövő héten Bay Shore-ba megyek áfonyát szedni Winnie-vel. Azt ígérte, kint alhatok közvetlenül a part mentén egy sátorban. Szeretnék néha Ezüst Erdőben is kint aludni éjszaka. Felakaszthatnánk egy függőágyat a közé a két nagy fa közé. Mennyei lenne! Judy, volt-e valaha Tom bácsinak fiatal korában szerelmi ügye?

---

¹ Lásd *Ezüst Erdő úrnője*.

– Hohó, te aztán tucc egyik témáról a másikra ugráni! – tiltakozott Judy. – Semmi kéccség, a maga idejében ő is kivette a részit az udvarlásból, akárcsak a többi fiú. Fogalmam sincs, miért nem fordút egyik ügye sem komolyra. Mirő’ jutott az eszedbe?

– Az idén nyáron háromszor is megkért, hogy adjak fel neki egy levelet a silverbridge-i postahivatalban. Azt mondta, a North Glen-i postán túl kíváncsiak. Egy hölgynek címezte mindet.

Pat és Judy sokatmondóan néztek össze. Judy jól palástolta izgatottságát, és megjátszott nemtörődőséggel mondta:

– Láttad a hógy nevit, Cuki drágám?

– Ó, hát valami Mrs. Hogyishívják – ásított egy nagyot Cuki. – A nevét már elfelejtettem. Tom bácsi képe olyan vörös volt, és annyira zavarban volt, amikor megkért rá, hogy eltűnődtem, vajon nem sántikál-e valamiben.

– Tom bácsikád nemsokára betöti a hatvanat – elmélkedett Judy. – A férfiak ilyen korban szoktak másodjára is megbolondúni a nők miatt. De sokat nem tehet, mer’ Edith ott van, hogy megakadályozza, nehogy elkalandozzon. Emlékszem, Tom mennyire el szeretett volna menni a nagy aranyláz idején Klondike-ba... hat ökörrrel sem lehetett volna visszatartani! De a mi kedves Edithünk csírájában fojtotta el a dógot, és ha nem tévedek, Tom bácsi sosem bocsátotta ezt meg neki. Hohó, mindnyájunknak vannak álmaink, amik nem valósútak meg. Bárcsak most átugorhatnék az óhazába, és megnézhetném, hogy a McDermott-kastély olyan fenséges-e, mint vót. De ez soha, de soha nem valósul már meg.

– „Minden halandónak megvan a maga Carcassonne-ja”²
– idézett Pat álmodozva egy versből, amelyre egykor Hilary Gordon hívta fel a figyelmét.

---

² Egy sor Gustave Nadaud *Carcassonne* című dalából, amelyben egy földműves arról panaszkodik, hogy sosem juthat el Carcassonne városába – a szerk.

De a mindig két lábbal a földön járó Cuki higgadtan csak ennyit kérdezett:

– Ugyan miért ne valósulhatna meg, Judy? Pár hónap szabadságot igazán kivehetnél valamelyik nyáron most, hogy elég nagy vagyok segíteni Patnek. Másodosztályon nem volna olyan drága a jegy. Meglátogathatnád odaát a rokonaidat, és nagyszerűen érezhetnéd magad.

Judy szeme megrebbent, mintha megütötték volna.

– Hohó, Cuki drágám, ha így mondd, nagyon logikusan hangzik! Csuda, hogy sosem fordút meg a fejembe! De mán nem vagyok olyan fiatal, mint vótam... öreg vagyok mán ahhó, hogy a világban csavarogjak.

– Nem vagy hozzá túl öreg, Judy. Menj csak el jövő nyáron! Csak annyit kell tenned, hogy elhatározod.

– Hohó, szóval elhatározom, mondja ő! Sokat kék tenni, meg gondúkozni is ehhez.

– Ne törd rajta a fejedet, csak utazz el! – biztatta Cuki, és a hasára gördülve meghúzgálta McGinty fülét. – Ha túl sokat morfondírozol rajta, sosem teszed meg.

– Hohó, tizenhárom évesen éppen olyan bölcs vótam, mint most te. Azóta bolondútam meg – jegyezte meg gúnyosan Judy. – Írországba nem ugrik úgy át az ember, mintha Silverbridge-be menne. És az ottani barátaim is megöregedtek. Kétlem, hogy rám ismernének ilyen őszén. A kastély ura is már egy másik McDermott lehet, aki igazi angolsággal beszél. Az öreg lordnak olyan erős tájszólása vót, hogy ember legyen a talpán, aki megértette.

– Milyen izgalmas, hogy egyszer egy kastélyban éltél, Judy! És egy lordot szolgáltál! Még annál a tudatnál is borzongatóbb, hogy anya negyedfokú unokatestvére az angol nemesség soraiba házasodott be. Kérdés, viszontlátjuk-e valaha is? Ugorjunk át Európába kettesben, Pat, és keressük fel nemesi barátnőnket!

– Attól tartok, nem is tud a létezésünkről – mosolyodott el Pat. – Egy negyedfokú unokatestvér elég távoli rokon, és kis-korában költözött át a nagynénjével Angliába. Anya azonban találkozott vele egyszer.

– Hohó, de mennyire! – erősítette meg Judy. – Az unokatestvére eccer látogatóban vót Bay Shore-ban, amikor még csak tíz vót, és egy nap átjöttek ide jáccani a kicsikkel. Remekül szórakoztak. Most egy baronet felesége... akit Sir Charles Greshamnek hínak... a nagynénje meg egy grófhoz ment feleségű.

– Nagy hatalmú főúr? – kíváncsiskodott Cuki. – Egy nagy hatalmú sokkal grófabbnak hangzik, mint egy kis hatalmú.

– Hohó, hát Sir Gresham minden, aminek egy grófnak lenni kék. Elfelejtettem mán, minek a grófja vót, de nagyon arisztokratikus neve vót. Amikó' a rokonotok férjhez ment, benne vót az újságokban. Lady Gresham nem vót mán fiatal, de megérte kívánnia a jó partit. Hohó, míg élek, nem felejttem el, milyen képet vágtak a nénikék Bay Shore-ban, amikor megkapták a hírt! A szokottnál mán nem tutták vóna jobban fennhordani az orrukat, így oszt igazán alázatosak lettek. „Minket ez nem érint – mondta Frances nénikétek. – Most már előkelő lady, és nem ismerné el a rokonságot az olyan egyszerű emberekkel, mint mi.” Hohó, hogy Frances Selby egyszerűnek titulálja magát!

– Trix Binnie azt mondja, nem hiszi el, hogy Lady Gresham egyáltalán a rokonunk – mondta Cuki, és felkapott egy sárga árvácskára emlékeztető pofácskájú kismacskát, aki a páfrányok között futott oda hozzá, aztán a nyakához ölelte.

– Még hogy nem hiszi el! De a lady akkor is a negyedfokú unokatestvéretek, és az ő nagybátyját, a püspököt vádóták meg azzal, hogy amikor Bay Shore-ban töltötte az éccakát, ellopta az ezüstöt.

– Micsoda, Judy? – Pat ezt még sosem hallotta, bár Judy azóta mesélte neki a családi legendákat, amióta csak az eszét tudta.

– Ahogy mondom. Ismeritek azt az elegáns ezüst hajkefét és fésűt a Bay Shore-i vendégszobában, nem is szólva arról a kis tükörről meg a két parfümös üvegről. Milyen büszkék voltak rájuk! Egyszerű népeknek sosem tették ki, de egy püspök mégiscsak egy püspök, és amikor felment a szobába alunni, az ezüst ott vót szépen kirakva az ötözöszekrényre. Hohó, de másnap reggel mán nem vót ott, de nem ám! Hannah nénikétek akkó’ még fent járt, mer’ ez jóval azelőtt történt, hogy ágyban fekvő beteg lett, és teljesen elment az esze. Leűt, oszt írt egy levelet a püspöknek. Megkérdezte tőle, hová tette. A püspök úr meg ezt írta vissza: „Szegény vagyok, de becsületes. Az ezüst a takarótároló ládában van. Egy olyan eccerű papnak, mint én, túl nagy fényűzés vót, és attó’ féltem, hogy a gyógyszerem esetleg rácsöpög.” Hohó, az ezüst ott is vót a takarók tetején, és szegény nénikétek többé sosem vót a régi! Hogy egy püspököt vádojjon meg azzal, hogy ellopta az ezüstöt! A levélró’ jut eszembe, Patsy drágám, vót-e valami hír abban a levélben, amit ma reggel Csilingtő’ kaptál, ha szépen megkérdezhetem?

– Bizony, nagyon is különleges hír! – válaszolta Pat. – Arra az időre tartalékoltam, amikor majd idekint leszünk. Hilary beküldött egy ablaktervet valami nagy versenyre... és százhatvan versenyzővel szemben megnyerte a fődíjat!

– Hú, az a Csiling nagyon eszes fiú... és szerencsés lesz az a lány, aki megszerzi magának!

Pat elengedte a füle mellett ezt a megjegyzést. Hilary Gordontól nem várt mást, csak barátságot, ugyanakkor gondolatban sem ölelte keblére a „szerencsés lányt”, bárki legyen is az.

– Hilary mindig is szerette az ablakokat. Valahányszor megpillantott egyet, amelyik más volt, mint a megszokottak, dicsőhimnuszokat zengett. Ott volt például az öreg Mary McClelahan házában az a kis manzárdablak... emlékszel, Judy,

amikor elküldtél minket Maryhez, hogy varázsolja vissza McGintyt?

– És visszavarázsóta, nem?

– Mert pontosan tudta, hol van – sóhajtott fel Pat. – Az élet ezerszer szórakoztatóbb volt, Judy, amikor még hittem, hogy Mary boszorkány.

– Én mondom neked – bólintott Judy, és szépen frizurázott ősz fejével titokzatosan bólogatott –, minél kevesebben hiszel, annál fagyosabb lesz az élet. Itt ez az erdő... kellemesebb vót, amikor még tele vót tündérekkel, nem?

– Bizonyos fokig... igen. De a varázsuk még nem szállt el, ha a tündérek már itt is hagytak minket.

– Hohó, hát azér', mer' vót idő, amikor hittél bennük! Ha nem hiszel a tündérekben, nem is létezhetnek. Ezér' nem látványák őket soha a felnőttek – magyarázta bölcsen Judy. – Sajnálom ám a gyerekeket, akik sosem hihetnek bennük. Szegényebb lesz ettő' az egész életük.

– Emlékszem egy mesére, amit annak idején mondtál nekem... egy kislányról szólt, aki egy ehhez hasonló erdőben játszott, és egy csodálatos muzsika elcsalta Tündérországba. A „homályban” aztán mindig kilopakodtam ide lábujjhegyen, és füleltem, hátha hallok a zenét. De azt hiszem, tulajdonképpen nem is akartam meghallani... félttem, hogy ha Tündérországba megyek, sosem jövök vissza. És Ezüst Erdő után nem elégedtem volna meg Tündérországgal.

Pat csermelybarna szemébe olyan pillantás költözött, amitől mindenki úgy vélte, most valami igazán csodálatosra emlékszik vissza. Nem Pat volt a Gardiner családban a legszebb, de bűbáj lengte körül az arcát, amikor így nézett. Felállt, és összehajtogatta a varrását, aztán McGintyvel a nyomában lement a házhoz. Dalra fakadtak a vörösbegek, az erdő fölött a felhők halvány rózsásra színeződtek. Az ösvény mellett a páfrányok

és a hosszú fű aranszínű lett a lenyugvó nap fényében. Jobb kéz felől kicsit távolabb megnyúlt árnyékok kúsztak fel a hegyi legelőre. És az alacsonyabban fekvő réteken túl kék köd, az augusztusi tenger lebegett.

Sid az udvaron egy makacs borjút próbált ivásra bírni. Cuki kedvenc fehér kacsái a kút mellett feküdtek. Őket szánták a hálaadás napi ebédre, de Judy ezt eddig meg se merte említeni Cukinak. Apa a korai zabot kaszálta. Anya, aki már felébredt a délutáni szundikálásból, lent volt a kertben a bársonyos törökszegfűk között. A konyha tetején szemtelenül szaladt egy mókus. Édes, nyugalmas este ígérkezett, amit Pat a legjobban szeretett, amikor Ezüst Erdőben minden és mindenki boldog volt. Pat szerette, ha a dolgok és az emberek boldogok, és megvolt benne az az adottság, aminél nincs irigylésre méltóbb, hogy a kis dolgokban is nagy örömét lelte. Amint felkel a hold, előjönnek a denevérek, és a házat – amely mindig is sokkal inkább személy volt, mint ház – körülveszi a hatalmas, zöldellő farm.

– Pat ugyanúgy bolondul Ezüst Erdőért, mint régen, nem, Judy? – kérdezte Cuki. – Szerintem belehalna, ha itt kellene hagynia. Ezért nem fog szerintem soha férjhez menni. Én is szeretem Ezüst Erdőt, de nem akarom itt leélni az *egész* életemet. Szeretnék elmenni... kalandokra vágyom... és szeretném látni a világot.

– Hát persze, az se vóna jó, ha mindenki csak otthon akarna maranni – értett egyet Judy. – De Patsynek mindig Ezüst Erdő volt a szíve közepe... a legközepe. Még alig múlt öt, amikor egy szép napon azt kérdezte az édesanyjától, hol van Isten. És édesanyád nagyon gyöngéden így felelt: „Mindenütt, Patsy.” „Tényleg?”, kérdezte Patsy, és szájalom ült a szemiben. „Hát nincs otthona? Jaj, anya, úgy sajnálom szegényt!” Hallottak már olyat, hogy valaki Istent szánja! Hát ilyen vót az én kis

Patem. Figyej csak, Cuki drágám... – halkította le összeesküvők módjára a hangját Judy, bár Pat látó- és hallótávolságon kívül volt –, az a Jem Robinson gyakran erre lófrál, nem? Igazán jóvágású fickó, és már csak egy éve van hátra a főiskolából. Mit gondúsz, teccik kicsit Patnek?

– Biztosan nem, Judy. Bár azt mondja, csak az a baja vele, hogy az arcának pofaszakállra lenne szüksége, és egy nemzedékkal később született. Hallottam, amikor ezt Sidnek mondta. Mit gondolsz, ezt hogy értette, Judy?

– Azt csak a magasságos Kaporszakállú tuggya – nyögött fel Judy. – Igaz, ami igaz, Cuki drágám, nem árt válogatósnak lenni. Az ezüst erdőbeli lányok sosem vótak olyanok, mint a Binnie-k. „Olive-nak a hét minden napjára jut egy lovagja”, mondta nekem egyszer hencegőn Mrs. Binnie. „Akkó’ hát inkább a mennyiség, mint a minőség érdeklí”, válaszotam erre én. De mi van, ha valaki túlságosan válogatós, kérdem én?

– Még fiatal vagyok az udvarlókhoz – jegyezte meg Cuki –, de várj csak, ha majd elég idős leszek hozzá! Biztos a hideg futkos az ember hátán, ha valaki azt mondja neki, hogy szereti!

– Az öreg Tom Drinkwine valamikó’ régen ezt monta nekem, de bizony én semmilyen futkosást nem éreztem – tűnődött Judy.

2.

– Minden hónap a barátom, de az almahónap a legjobb! – énekelte Pat.

Ezüst Erdőben beköszöntött az október, Cuki és Judy délutánonként almát szedett a gyümölcsös Új Részében, ami már nem is volt olyan új, mert az egész vagy húsz évet számlált, viszont a Régi Rész sokkal idősebb volt, és ott jobbra édes

alma termett, amit megetettek a disznókkal. Hosszú Alec Gardinernek néha megfordult a fejében, hogy jó lenne az egészet kivágni, és valami tényleg jót kezdeni a földdel, de Patet képtelenség volt józan belátásra bírni. Sokkal jobban imádta a Régi Részt az Újnál. Ezt a gyümölcsöst még Gardiner dédapja ültette, árnyas és titokzatos hely volt, ahol legalább annyi lucfenyő nőtt, mint ahány almafa, és volt egy sarka, ahol nagy szeretetben tartott macskák és cicusok nemzedékei aludták örök álmukat. És Pat még arra is felhívta az apja figyelmét, hogy ha kiirtja a Régi Részt, a temető szabadon maradna, mivel a Régi Rész három oldalról ölelte körbe. Ez az érv jelentősen esett latba Hosszú Alecnél, mert a maga módján büszke volt a régi családi sírkertre, ahol minden rendű és rangú ükők és dédik pihentek, de ahova most már nem temetkeztek. Az Ezüst Erdő Gardinerei ugyanis a Prince Edward-sziget úttörői közé tartoztak. Így azután megkímélte a Régi Részt, amely tavasszal éppolyan szép volt, mint az Új, a göcsörtös fák az édes tavaszi napokon, hűs tavaszi éjszakákon kis időre megint megfiatalodtak, és menyasszonyi díszbe öltöztek.

Lágy, ábrándos délután volt, és Ezüst Erdő is lágy és ábrándos lett. Pat arra gondolt, hogy az ódon farmnak az év minden napján és a nap minden órájában más-más hangulata van. Egyszer víg, máskor melankolikus, hol barátságos, hol szigorú, néha szürke, máskor aranyló. A Ködhegy kék ködsálat kanyarított barna nyaka köré, és a hiányzó jegenyenyárfa ellenére is még mindig titokzatos báj övezte. A háta mögött mályvaszín árnyékokkal tarkított, hatalmas, fehér felhőkastély tornyosult. Előző éjszaka finom, kísérteties eső szitált, és a temetőbeli kis völgyben dér lepte a páfrányokat, ahogy az eső fagyottan lecsapódott rájuk. Őszhöz képest milyen szépen zöldelltek a legelő! A konyhakertet csupa halványarany rezgő nyárfa vette körbe, és a pulykaóól szinte eltűnt a bíborszínű ecetfa ragyogásában.

A fehér nyírek, amelyeket egy feledésbe merült menyasszony ültetett valamikor az Ezüst Erdőt Swallowfielddel összekötő Suttogó Ösvény mellé, borostyánsárgák lettek, a kút melletti óriási juharfa pedig lángnyelvként izzott. Amikor Pat pár percenként szünetet tartott, és ránézett, ezt suttogta:

„A juhar bíbora felráz, harsonaszó,
búcsúinduló...”³

– Mit suttogsz magadban, Patsy? Biztosan elárúnád, ha valami tréfa vóna. Úgy látom, nagyon mulattat.

Pat úgy vonta fel a szemöldökét, mintha két karcsú szárnyat terjesztene ki.

– Csak egy rövid verssort – válaszolta. – Téged nem nagyon érdekel a költészet, Judy.

– Hohó, a verseknek is megvan a maguk helye, de az almákat nem óvják meg, ha a közeljövőben kemény éjszakai fagyok lesznek! Kicsit elmaradtunk már így is az almaszürettel. És még több munka vár ránk most, hogy apád megvette legelőnek a volt Adams-farmot, és bekapcsolódik az állattenyésztésbe.

– De felvesz egy állatgondozót, Judy.

– Hohó, oszt vele meg ki törődik, kérdem én? Gondolom, ennie is kék majd, meg mosni, ruhát javítani is kell rá. Nem mintha reklamánék a munka miatt. De egy kívülről nézve nehéz megjósolni, hogy alakúnak a dógok. Régóta nem fordút meg hasonzorú itt, Ezüst Erdőben, és nekem elhiheted, változást hoz majd.

– Tudod, nem bánom annyira, ha a változással jön, nem pedig *megy* valami – jegyezte meg Pat, és kis szünetet tartva egy kukacos almával megdobott két cicát, akik a fatörzsekre

---

³ Bliss Carman: *A Vagabond Song* – N. Kiss Zsuzsa fordítása.

kergették fel egymást. – Úgy örülök, hogy apa megvette a régi Adams-farmot! Most már hozzánk tartozik majd a kis kőhíd, amit Hilaryvel a Jordán fölé építettünk, a Kísértetjárta Forrás... és persze Boldogság is!

– Hohó, még hogy bódogságot vettünk – kuncogott Judy. – Azt hittem, ez lehetetlen, Patsy!

– Nem emlékszel, Judy, hogy Hilary meg én a Kísértetjárta Forrás melletti kis dombot hívtuk így? Olyan csodálatos emlékeink fűződnek hozzá!

– Dehogynem emlékszem. Csak tréfátam, Patsy drágám. És nevetésre ingerelt a gondolat, hogy bárki is bódogságot vásárolhat. Hohó, van ám pár dolog, amit a Jóisten megtart magának, és a bódogság is ezek közé tartozik. Bár ismertem az óházában egy embert, aki megpróbálta lekenyerezni a Halált.

– Ilyesmit nem tehetett, Judy – sóhajtott egy nagyot Pat, és megborzongva idézte fel magában azt a sötét napot, amikor bájos és szeretett gyerekkori barátja, Bets meghalt, és soha be nem tölthető űrt hagyott az életében.

– Pedig így történt! Oszk amikő' mán akarta vóna, és a halálért könyörgött, a Halál nem gyűtt el. „Nem, nem”, mondta a Halál. „Egyezséget kötöttünk.” De visszatérve a munkásunkra, kérdelem én, hun fog alunni? Ez aggaszt kicsit. Apád nem akarja majd, hogy feladjam a kedvéér' a kényelmes kis konyha melletti szobámat, és felkötözsek az emeletre?

Judy hangja igyekezete ellenére is elárulta aggodalmát. Pat nemet intett karcsú barna kezével, majd szóban is éppoly ékes-szólon próbálta Judyt megnyugtanni:

– Szó sincs róla, Judy! Apa tudja, hogy a konyha melletti szoba a te birodalmad. A magtár fölötti helyes kis padlásszobát alakítja majd át neki. Betesz egy kályhát, egy ágyat meg pár bútordarabot. Nagyon kényelmes lesz. Ha itthon lesz, ott töltheti az estéit, nem gondolod? *Engem* viszont az nyugtalanít,

Judy, hogy esetleg át akar jönni a konyhába, és el akarja rontani a vidám estéinket.

– Hohó, majd elrendezzük. – Judynak hirtelen visszatért a jókedve. Ha Hosszú Alec úgy rendelkezik, egyetlen zokszó nélkül átengedte volna a konyha melletti szobát, bár a gondolat nagyon megfeküdte a lelkét. Negyven éve kellemesen elfészkel ott. – Csak abban reménykedem, apád nem Sim Ledburyt veszi fel! Úgy hallom, nagyon ácsingózik az állás után.

– Apa biztosan nem akarna egy Ledburyt – jegyezte meg Cuki.

– Az ember nem lehet válogatós, Cuki drágám. Ippeg ez a baj. Nehéz béreshez jutni, és apádnak olyan emberre van szüksége, aki ért a tehénekhez. Sim meg úgy gondúja, hogy ő ért hozzájuk. De egy Ledbury, aki szabadon bemászkalhat a konyhámba, és akinek ráadásul olyan a képe, mint egy sírkő, és zsigeri utálatot érez a macskák iránt, olyan béka vóna, ami az ember torkán akad. Kandúr uraságnak elég vót egy pillantást vetnie rá, amikor itt járt, és máris nyoma veszett. Ha olyan embert tünánk szerezni, aki jóban van a macskákkal, tólem ugyan egy panaszszót sem hallotok majd, amíg hajlandó rendesen elvégezni a munkát, amiér’ a bért kapja. Édesapátok arról híres, hogy soha semmin nem fortyan fel, így aztán az ő hátán fát lehet vágni. De megláttyuk, ha megláttyuk, és most, hogy ezzel a fával végeztünk is, bemegyek megsütni a szilvákat.

– Kint maradok, amíg süt a nap. Azt hiszem, Judy, amikor majd már *nagyon* öreg leszek, csak kint üldögélek majd, és sütkérezem a napon... annyira szeretem! Mit szólnál, Cuki, ha naplemente előtt visszaszaladnánk a Titkos Mezőre?

Cuki megrázta aranybarna fejét.

– Szívesen mennék, de tudod, hogy ma reggel kibicsaklott a bokám, és még nagyon fáj. Átmegyek, és ücsörgök kicsit Síró Willy sírkövén a temetőben, és csak álmodozom. Olyan

reszkető csillogást érzek ma magamban... mintha napsugarakból szóttek volna.

Amikor Cuki ilyesmiket mondott, Patnek az a homályos érzése támadt, hogy Cuki nagyon okos lány, és ha van rá pénz, taníttatni kellene. De azt sem lehetett letagadni, hogy Cuki eddig osztozott a műveltség megszerzése iránt táplált családi köznyben. Nem is szégyellte, hogy csak a „szórakozás” érdeklí, és úgy csapott le az életre, mint macska az egérre.

Pat észrevétlenül elosont egyik szívének kedves zarándoklatára a Titkos Mezőre... arra a fákkal körülvett kis helyre, ami a farm végében volt, és amit Siddel valamikor régen együtt fedeztek fel, s amit ő legalábbis azóta is szeretett. Amikor vásárnap esténként beszélgetve és tervezgetve Siddel végigjárták a farmot – Sidből közben buzgó gazdálkodó vált –, mindig a Titkos Mezőn kötöttek ki, ahol magasra nőtt a fű, és csodálatosan tele volt erdei szamóccával. Sid megígérte neki, hogy soha nem szántja be a Titkos Mezőt. Amúgy is kicsi volt, nem lehetett művelés alá vonni. És ha felszántották volna, soha nem élvezhetnék többé Judy híres szamóccás tortáit vagy azokat a még finomabb süteményeket, amiket Pat készített, és szamóccás-krémes pitének nevezett.

Kellemes volt odajárni Siddel, de Pat még jobban élvezte, ha egyedül kereshette fel kedvenc zugát. Ilyenkor semmi sem zavarta meg azt a néma, elragadtatott és bensőséges kapcsolatot, ami Patet ezzel a hellyel összefűzte. A farm legmagányosabb, legbájosabb pontja volt. Még a csendje is barátságos volt, amely mintha a rétet körülölelő erdőből áradt volna valódi létezőként. Itt sosem fúj a szél, az eső vagy a hó csak ritkásan szitált. Nyáron olyan volt, mint egy napfénytócsa, télen, mint egy deres tavacska, és most, ősszel kerek színorgiaként virított. Pézsmailatú, fűszeres árnyékok lebegtek a megszürcült, vén kerítések körül. Patnek olyan érzése volt, hogy a mező tudatában

van szépségének, és ez a tudat boldoggá teszi. Pat napnyugtáig időzött itt, aztán lassan hazasétált, és közben kiélvezte a sűrűsödő alkonyat minden pillanatát. Milyen gyönyörűen csengett ez a szókapcsolat: „sűrűsödő alkonyat”! Majdnem úgy, mint Judy „homálya”, bár az utóbbinak volt valami hátborzongató felhangja, amitől Pat mindig elragadtatást érzett.

A fennsíkon lévő rét végében – mint mindig – most is megállt, hogy megcsodálja Ezüst Erdőt. A konyhaajtón és ablakon fény áradt ki; Judy bizonyára vacsorát készít, gondolta Pat, a macskák meg azt lesik, mikor esik le „egy falatka”, McGinty pedig hegyes fülét hegyezi, hátha meghallja végre Pat lépteit. Ilyen mesebeli lesz akkor is, amikor majd az ismeretlen, a szolgalegény, akire valóban égető szükség van, itt téblábol, és várja a vacsoráját? Hát persze hogy nem! Idegen lesz, kívülről. Patnek minden porcikája tiltakozott ellene.

Most lámpavilágnál vacsoráznak majd. Sokáig gyűlölte, hogy a vacsorához lámpát gyűjtsen, mert ez azt jelentette, hogy a szél elfújta a nyarat, és közelednek a téli esték. De aztán megszerette, mert olyan barátságos, nyájas és ezüst erdős volt, ahogy Judy „homálya” bekukkantott az ablakokat körbefonó, borvörös vadszőlőindákon át.

Az őszi alkonyatban az otthon színe olyan nagyszerű! A házat körülvevő fák is úgy szerették! Övék volt a ház, a kerté, a zöld dombé, a gyümölcsösé, azok pedig a házhoz tartoztak. Pat úgy érezte, lehetetlen különválasztani őket. Sosem értette, hogy lakhat bárki is olyan házban, amit nem fák vesznek körül. Illetlenségnek tűnt, mint egy túlzottan mezítelen test. Pat szerette a fákat, amelyek elfátyolozták, simogatták és árnyékba borították, óva intették, hogy továbbhaladjon és hívogatták. A jegenyenyárfákat fenséges tartásukért, a nyírfákat szűzies bájukért, a juharfákat barátságosságukért, a lucokat és a fenyőket

rejtélyességükért, a nyárfákat meg azért szerette, hogy titkokat sugdostak. Csakhogy sosem tették. Pat úgy érezte, ha hallgatja őket, megérti suttogásukat, de amikor hátat fordított nekik, rájött, hogy vékonyka, susogó, selymes kacagásukkal csak ki-nevetik. Mindegyik fa titkot őrzött. Ki tudja, ha nem ők maguk, hogy a fehér törzsű nyírfák – akik olyan affektáltan állnak egész nap – kilépnek-e a földből, amikor leszáll az éjszaka, és feljön a hold, és táncra perdülnek-e a réteken, mialatt a fiatal lucfenyők a Mazsolás Sütemény Mező körül sarabande-ot lejtenek? Pat a képzelődésén nevetve szaladt be Judy fehérre meszelt konyhájának fényébe és vidámságába, szívében az élet dalolt.

3.

– Méghogy Tillytuck! Hallottatok már ilyen nevet? – kérdezte ez egyszer valóban hüledezve Judy. – Még soha nem találkoztam ilyen névvel a szigeten!

– Apa azt mondja, éveken át a déli parton dolgozott, de eredetileg Új-Skóciából származik – világosította fel Cuki.

– Hohó, ez mindent megmagyaráz. Sok furi név jön az új-skóciaiaktól. Oszt hogy híjjuk majd? Ha fiatalember, akkó' a keresztnevén is szólíthatjuk, már ha van neki, ha meg idősebb, akkó' muszáj Mr. Tillytucknak híni, én meg belepusztulok, ha ezt a nevet kell mondanom, valahányszor kinyitom a számat. Még hogy *Misztter* Tillytuck!

Judy ízlelgette a dolog abszurditását.

– Elég öreg – közölte Cuki. – Apa szerint ötven is elmúlt. És apa azt is mesélte, hogy meglehetősen furcsa természetű.

– Furcsa? Hohó, az emberek rúlam is mongyák ezt, így most már majd ketten leszünk. Vajon a furcsasága arra is kiterjed, hogy a munka terén megéri a pénzt? Ez ám a nagy kérdés!

– Jó ajánlásokkal érkezik, és apát már-már a kétségbeesésbe hajszolta, hogy legalább feleilyen jót találjon.

– És vajon ez a *Miszer* Tillytuck házasember? Tillytuck *asszonyosság*, még ilyet!

– Apa nem említette. De holnap itt lesz, és mindent megtudhatunk róla. Mi van a fazékban, Judy?

– Egy kis ebédőr’ maradt leves. Gondútam, lefekvés előtt ehetnék egy keveset. És hagyjatok kicsit Siddynek! Udvaróni ment, az iccaka meg hideg, oszt hosszú az út hazafelé kocsival.

Judy megjegyzésében, hogy Sid „udvaróni” ment, szemernyi lekicsinylés sem volt. Judy az udvarlást az ifjúság egyik jogszerű örömeinek tekintette.

Vad, esős, novemberi este volt, a szél időnként hevesen verte az ablakokat. De a lángok fényesen ragyogtak, Kandúr uraság összegömbölyödött a szokásjog révén szentesített székében, McGinty pedig a szőnyegen szunyókált, Merészke a kályha egyik oldalát, míg a másikat Mucsai, az előléptetésére váró cirmos, süldő macska foglalta el, és kórusban doromboltak. Cuki cseresznyepiros ruhát viselt, amely bájosan kiemelte haja fiatalos fényét. Pat büszkén gondolt arra, hogy Cukinak milyen gyönyörű a haja. Nem olyan fakó és seszínű, mint Dot Robinsoné, hanem meleg aranybarna.

A levesnek étvágygerjesztő illata volt. Judy volt a levesfőzés koronázatlan királynője. Hosszú Alec mindig azt mondogatta, hogy elég meglengetnie a kezét a fazék felett. Anya az asztal mellett javítgatta a ruhákat. A műtétje óta nem volt erős, és Pat, aki féltő szeretettel figyelte, úgy gondolta, pihennie kellene, de anya mindig szerette a ruhajavítást.

– Ez az utolsó, amivel felhagyok, Pat. A nők többsége nem szeret varrogatni, de én mindig imádtam. A kis agyonhordott ruhácskákat, amikor még kicsik voltatok... mintha ti magatok lettetek volna. És most a kis selyemholmitokat. Nem árt, hidd

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

el! Szeretem azt képzelni, hogy még egy kis hasznomat veszitek.

– De anya! Ne merj még egyszer ilyet mondani! Te vagy Ezüst Erdő szíve-lelke! Tudod, hogy így van. Egy napig sem maradnánk életben nélküled.

Anya elmosolyodott azzal a lassú, halvány, titokzatos mosolyával, egy nagyon bölcs és nagyon szerető szívű asszony mosolyával. Igaz, minden, amit anya tett, az bölcs és szerető volt. Amikor harsány nevetés csapott fel, úgy tűnt, mintha ő is nevetne, bár anya sosem nevetett igazán.

– Rendezzünk egy vidám estét! – javasolta Cuki. – Ha ez a Tillytuck nevű fráter nem szeret majd esténként a magtár feletti padláson tartózkodni, megeshet, hogy ez az utolsó este, amikor csak mi vagyunk a konyhában, hát használjuk ki alaposan! Mesélj nekünk, Judy, én meg szegfűszeges almát sütök.

– „Rakd halomba a rönköket, hűvös a szél” – idézte Pat. – De legalább tégy néhány gallyat a tűzre! Bár ez feleannyira sem hangzik romantikusan, mint az egymásra halmozott rönkök, nem?

– Szerintem meg tán kényelmesebb, ha nem olyan romantikus – jegyezte meg Judy, és a kötésével letelepedett egy sarokba, ahonnan időnként egy varázserejű keverés erejéig a levelesfazekat is elérte. – A McDermott-kastélyban sokszor toronyozták magasra a fahasábokat, így oszt a képünkről leégett a bőr, a hátunk meg megfagyott. Hohó, én ezerszer jobban szeretem a modern idöket!

– Furcsa, ha a mennybéli tűzre gondolok – mondta Pat, aki törökülésben ült a kályha előtti csomózott szőnyegen, amelyen három, mostanra elég kopottas fekete macska virított. – Én mégis szeretnék néha ott is tüzet látni, és nem bánám a süvöltő szeles, csodás estéket sem, amelyektől még élvezetesebb a tűz! És most halljuk a kísértettörténetedet, Judy!